

Andrej Ivanuša

POPRAVLJALNICA

Zadihan je obstal ob vogalu hodnika. Naslonil se je na hladno plastično steno in previdno pokukal okrog vogala. Oddahnil si je, saj je bil prazen. Zazdelo se mu je, da v daljavi sliši korake, zato je sunkovito pogledal še v smer od koder je prišel.

»Preklete! Imam prisluhe ali kaj?« je pomislil in znova pokukal izza vogala. Potem je stopil naprej in se ves čas oziral. Pazil je, da ne stopi v človeške iztrebke, bruhanje ali v kaj še bolj ogabnega. Tukaj, globoko spodaj v podzemlju polisa je bilo mogoče najti vse, kar si je mogla izmisliti bolna človeška domišljija.

Potipal je žep v katerem je imel pet let star model iPada. Nedelujočega, a njemu je prirastel k srcu.

»Ne bom ga vrgel v stran. Ne!« je pomislil, ko mu je šlo na bruhanje zaradi jedkega vonja, ki je prihajal s talnega jaška prekritega z zarjavelo kovinsko rešetko. »Grem naprej, pa naj stane kar hoče!« Zaškripal je z zobmi in odločno stisnil pesti.

Oddahnil si, ko se je prebil skozi smrdljivi podzemni hodnik. Svetloba led svetilk ga je zaslepila, ko je znova stopil okrog vogala. Hodnik se je razširil v majhno halo.

»Trg! Tukaj je!« je olajšano pomislil. Iz hale sta vodila še dva hodnika. Plastične stene, ki so omejevale halo, so bile polne vrat. Nekoč je tu vrvelo ljudi, zdaj pa je samo votlo odmevalo, ko je korakal do edinih vrat izza katerih je prihajala medla svetloba skozi motno steklo. Ostala vrata so bila razbita. Nekatera so bila prekrita s črno plastično folijo. Na nekaterih so bile varnostne ključavnice.

»Policija! Mesto zločina! Vstop dovoljen samo pooblaščenim osebam!« je pisalo na led-tablah. Na dveh je bilo zapisano tudi: »Oddam! Pokličite ...« A kdo bi tukaj najel ali kupil lokal.

Razen, seveda ... tisti, zaradi katerega je moral skozi ves mestni smrad in najbolj ogabne odpadke. Kolikor je vedel, je bil Feliks edini, ki je imel sredi mnogo-milijonskega polisa ... popravljalnico stvari.

Pritisnil je dlan na ekran ključavnice in pogledal navzgor proti kameri. Sovražil je varnostne naprave, a tale tukaj se mu je zdela upravičeno potrebna.

»Tudi stara je kot svet, a še vedno deluje!« je pokimal, ko je avtomat zapiskal in je zaslišal šklepetanje elektronskih zapahov. Zabrnelo je in vrata so se odprla za prst široko. Na tla se je zarisal dolg in ozek pramen svetlobe. Še enkrat se je ozrl okrog sebe in nato smuknil v prostor. Hitro je zaprl vrata za seboj.

Nato je počakal, da se oči privadijo svetlobi.

»O, ti si, Andrej,« je rekla zgrbljena postava, ki se je nad mizo sklanjala nad drobno elektronsko napravo, ki je na daleč spominjala na kamero. Pred njim je bil monitor in Andrej je vedel, da ga je Feliks opazil že, ko je stopil v halo.

»Kaj bo dobrega,« je rekel Feliks in odložil spajkalnik. Zavrtel se je na stolu.

»Tale iPad sem ti prenesel,« je rekel Andrej. »Star je več kot pet let. A je pač izpustil dušo.«

»He, he, he,« se je zasmel Feliks. »Že pred tremi leti bi ga moral po zakonu vreči proč in si kupiti drugega!«

»Saj vem! Naprave, ko so stare več kakor dve leti, bi moral ekološko odstraniti!«

»Ja, ja, malo jutri. Ekološko odstraniti na Jupiter!« je jezno prhnil Feliks.

»Saj ga boš lahko popravil?« je zaskrbljeno vprašal Andrej. Feliks je vzel ponujeni iPad. Zadovoljno je pokimal:

»Jap, lepa mala tablica. Ta boljši model. Mislim, da bo šlo. Rezervne dele imam, če bo potrebno.« Potem je pogledal navzgor k Andreju:

»Kako pa ti je uspelo, da te niso zaprli potem, ko je minilo dve leti in zadeve nisi zavrgel? Saj bi te morali najkasneje v roku osem dni po preteku zastaralnega roka obvezno strpati v zapor.«

»Heh, saj se tudi kaj naučim od tebe. Se spomniš, ko si mi pokazal ...« Feliks je zamišljeno pokimal. »No, sem ga odprl in preščipnil povezave do policijskega čipa.«

»Ampak, to ni dovolj. Naprava ima tudi varnostni sistem, ki onemogoči kaj takega. Da se sploh ne pogovarjam o papirju in birokraciji, ki stoji za tem!« je rekel Feliks.

»Hja, to je bilo mnogo težje. Pa tudi veliko me je stalo, da sem podkupil ta prave osebe,« je veselo rekel Andrej. »No, pred tremi dnevi pa je odšel rakom žvižgat.«

»O, pizdarija!« je grdo zaklel Feliks in nemirno skočil s stola.

»Kaj? Je kaj narobe?«

»Še vprašaš?! Varnostni sistem in mrtev iPad ... to je morilska kombinacija.«

Andrej se je prestrašeno zazrl v Feliksa. Ta ga je potegnil za roko.

»Pridi! Vsak čas bodo tukaj!«

»Sorči, nisem hotel ...« je obupano zastokal Andrej.

»Zdaj je, kar je! Pridi!« Feliks je odmaknil mizico ob steni in prikazala se je klasična številčnica ključavnice. Odtipkal je kodo na njej in takoj so je del stene umaknil. Smuknila sta notri in stena se je nemudoma zaprla za njima.

V naslednjem trenutku so se v eksploziji razletela vhodna vrata. Skozi kadečo se luknjo so vdrli trije oklepljeni policisti oboroženi do vratu.

»Čisto!« je čez nekaj trenutkov dejal prvi. Ko sta isto ponovila še drugi in tretji, se je skozi odprtino zrinil policijski inšpektor. Zaklel je:

»Prekleta serviserja! Samo škodo delata lokalnemu gospodarstvu in multinacionalkam. Namesto, da bi kupovala nove stvari in jih zavrgla ob koncu predpisane delovne dobe, jih popravljata in uporabljata kar naprej leta in leta. Kršita vse mogoče zakone.«

Eden od policajev je rekel:

»Enkrat ju že ulovimo!«

»No, ja!« je zmignil inšpektor z rameni. »Slej ko prej ju bomo že dobili! Ampak, tudi tale popravjalnica ni od muh. Že voham napredovanje v službi ...«